



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Městský úřad Vejprty**,
sídlem Tylova 870/6, 421 91 Vejprty,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný je **povinen** ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout o žádosti žalobce o informace ze dne 11. 7. 2019, evidované pod č. j. 2961/19, a to v části bodu 1) žádosti, ve které žalobce požadoval informace o tom, jaké konkrétní úkony a kdy žalovaný provedl při vyřizování stížnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **2 000 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný dosud zcela nevyřídil jeho žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) ze dne 11. 7. 2019, ve které požadoval konkrétní informace týkající se stížnosti JUDr. Jana Waltera ze dne 20. 11. 2017 označené jako „Stížnost na jednání Ing. T. V.“.

Žaloba

2. Žalobce v bodě II. žaloby popsal širší kontext skutkových okolností spojených s provozem pilařského závodu „Pila Kovářská“. Podle jeho vyličení je v obci Kovářská po období více než 10 let v rozporu se stavebním zákonem provozovatelem pilařského závodu užívána hala jako tzv. pilnice, k čemuž žalovaný zůstává povětšinou netečný obdobně jako při stíhání správních deliktů, ke kterým má docházet při provozu pilařského závodu. Žalobce spolu se svou matkou, Mgr. S. W., se proto obraceli na různé povinné subjekty s žádostmi o informace dle InfZ, kterými si hodlal opatřit podklady k tomu, aby se mohli u příslušných správních orgánů domáhat nápravy.
3. V další části žaloby žalobce popsal, že jeho právní zástupce JUDr. Jan Walter na jeho pokyn dne 20. 11. 2017 učinil stížnost podle § 175 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) na úředníka stavebního úřadu Ing. T. V. a na pracovníci Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje Bc. Š. T., dříve Ch., neboť se domníval, že jeden z nich neuváděl pravdu o obsahu úředního úkonu, což není v souladu s principy činnosti veřejné správy. Na stížnost na Ing. V. podanou žalovanému žalovaný zareagoval jen a pouze až dne 29. 4. 2019, kdy stěžovateli v kopii zaslal přípis ze dne 12. 4. 2019 adresovaný Krajskému úřadu Ústeckého kraje. V něm uvedl, že *„tajemník města prověřil skutečnosti uvedené ve stížnosti a konstatuji, že jsem neshledal pochybení v práci zaměstnanců úřadu. Dále máme za to, že jsme ve věci nebyli nečinní“*.
4. Jelikož z přípisu nevyplývalo, jaké kroky a zjištění žalovaný při vyřizování stížnosti učinil, žalobce zamýšlel požádat o přešetření způsobu vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 7 správního řádu. Předtím se ale rozhodl za účelem zajištění nezbytných podkladů pro sepsání žádosti podle § 175 odst. 7 správního řádu uplatnit své právo na informace a požádat o poskytnutí údajů, které by mu umožnily zjistit, jaké kroky žalovaný při vyřizování stížnosti učinil a z jakých podkladů vycházel.
5. Dne 11. 7. 2019 proto požádal žalovaného o:
 - 1) sdělení, jaké konkrétní úkony, kterou úřední osobou a kdy provedl žalovaný při vyřizování stížnosti JUDr. Jana Waltera ze dne 20. 11. 2017 označené jako „Stížnost na jednání Ing. T. V.“, a
 - 2) o poskytnutí podkladů, které si žalovaný pro vyřizování stížnosti opatřil.
6. Dne 28. 7. 2022 žalovaný vydal rozhodnutí č. j. MU-VEJ/155/2022/taj, kterým poskytl část informací odpovídající bodu 1) žádosti, konkrétně pouze označení úřední osoby, ohledně bodu 2) žádost odmítl. Žádost tedy nebyla vyřízena v části, v níž žalobce žádal o informaci, jaké konkrétní úkony a kdy byly žalovaným provedeny při vyřizování stížnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, ze dne 22. 8. 2022, č. j. KUUK/126047/2022, tak, že nadřízený orgán výrok změnil tak, že z něj vypustil odmítnutí části žádosti, neboť se domníval, že tato informace byla poskytnuta tím, že žalovaný žalobci sdělil, že nebyly dohledány žádné podklady a úřední osoba si na nic nevzpomíná. Sdělení povinného subjektu, že vyžádanou informaci nedohledal, ovšem podle žalobce nelze považovat za řádné vyřízení žádosti. Pokud povinný subjekt informací nedisponuje, může žádost vyřídit tím, že vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. V takovém rozhodnutí pak musí mj. ukázat, že vyvinul dostatečné úsilí k dohledání informace a že mu ze zákona nevyplývá povinnost informací disponovat. Tím, že rozhodnutí nevydal, vyhnul se žalovaný povinnosti zdůvodnit odepření informace.
8. Žalobce dne 26. 8. 2022 podal na postup žalovaného stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, přičemž Krajský úřad Ústeckého kraje postup žalovaného potvrdil.
9. K prokázání svých tvrzení žalobce navrhl provést dokazování listinnými důkazy a svým výsledkem.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný k výzvě soudu spolu se spisovým materiálem předložil písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že jde i o stavební řízení v jiné, samostatné obci, kde vedení města Vejprty nemá žádné pravomoci a zásadně do jakéhokoli rozhodnutí stavebního úřadu nezasahuje. Vyřizováním zřejmě už stovek žádostí o informace, odvolání a stížností osob zastupovaných JUDr. Janem Walterem je žalovaný zcela zahlcen. Na stavebním úřadě zbyl pouze jeden úředník, ostatní rozvázali pracovní poměr právě z důvodu přetížení prací z akce „Pila Kovářská“. Celý spis k „Pile Kovářská“ byl natrvalo předán k vyřízení krajskému úřadu, žalovaný s ním v současné době nemá nic společného. Podle názoru tajemníka žalovaného ve spisu či jinde u žalovaného není nic, co by žadatelům zastoupeným JUDr. Walterem již vícekrát nezaslali. V projednávané věci má za to, že žádost byla vyřízena.

Replika žalobce

11. Žalobce se v podané replice vyjadřoval k činnosti bývalého zaměstnance žalovaného v řízeních týkajících se kauzy „Pila Kovářská“, která s projednávanou věcí nijak nesouvisí.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
13. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
14. Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.

15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předložené správní dokumentace dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Soud ze spisového materiálu zjistil, že žalobce zastoupený stejně jako v řízení před soudem JUDr. Janem Walterem žalovanému dne 11. 7. 2019 podal žádost o poskytnutí informací tak, jak je uvedeno v bodě 5 odůvodnění tohoto rozsudku. Žalovaný o žádosti rozhodl dne 28. 7. 2022 rozhodnutím č. j. MU-VEJ/155/2022/taj, tak, že ve výroku žalobci poskytl informaci odpovídající bodu 1) žádosti, tedy že úřední osobou, která prováděla konkrétní úkony, byl tajemník města. Dále uvedl, že evidence o tom, jaké konkrétní úkony provedl a kdy, neexistuje, a žalovaný nemá ani žádné podklady požadované v bodě 2) žádosti. Z důvodu neexistence informací proto poskytnutí informací v bodech 1) a 2) žádosti odmítl podle § 15 odst. 1 InfZ [žalobce se tedy mýlil, když v žalobě uvedl, že jeho žádost nebyla v bodě 1) žádosti žalovaným odmítnuta, resp. si v bodě IV. žaloby protiřečil – pozn. soudu].
17. Rozhodnutí žalovaného bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, ze dne 22. 8. 2022, č. j. KUUK/126047/2022, tak, že se odmítá pouze část žádosti dle bodu 2), ve které žalobce požadoval poskytnutí podkladů, které si žalovaný při vyřizování stížnosti opatřil. Fakticky tedy nadřízený orgán z výroku rozhodnutí žalovaného vypustil odmítnutí části žádosti dle části bodu 1), ve které žalobce požadoval informace o tom, jaké konkrétní úkony a kdy byly provedeny při vyřizování stížnosti. Tuto změnu krajský úřad odůvodnil tím, že informace o tom, jaké úkony a kdy byly žalovaným provedeny při vyřizování stížnosti, se žalobci v odůvodnění rozhodnutí žalovaného dostaly, neboť žalovaný v něm uvedl, že žádné poklady nebyly dohledány a úřední osoba si nevzpomíná, že v dané věci činila nějaké úkony. Podle krajského úřadu tedy žalovaný jakožto povinný subjekt poskytl veškeré informace požadované v bodě 1) žádosti o informace a namísto bylo žádost odmítnout pouze v bodě 2).
18. Žalobce dne 26. 8. 2022 podal na postup žalovaného stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, přičemž Krajský úřad Ústeckého kraje postup žalovaného potvrdil.
19. Z uvedeného plyne, že žalobce vyčerpal prostředek proti nečinnosti žalovaného, jehož užití nevedlo dle žalobce k vyřízení celé žádosti, kdy podle žalobce jeho žádost o informace dosud není vyřízena v části bodu 1), ve které požadoval informace o tom, jaké konkrétní úkony a kdy byly provedeny při vyřizování stížností. V takovém případě má žalobce možnost obrátit se na soud s žalobou proti nečinnosti přímo povinného subjektu (žalovaného), aby mu bylo uloženo o celé žádosti rozhodnout, což žalobce učinil. Soudu tedy nic nebránilo přistoupit k meritornímu posouzení žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Podle § 15 odst. 1 InfZ, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
21. Z InfZ mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží [§ 14 odst. 5 písm. a), c) InfZ], nebo žádosti vyhoví, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítne [§ 15 odst. 1 InfZ].
22. Podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí.
23. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být celá vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí či její částí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (srov. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016-40, nebo ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016-390).
24. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura (Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 InfZ), která uvádí, že: „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce];...“
25. Soud konstatuje, že mezi účastníky není sporné, že informace podle bodu 1) žádosti byla žalovaným zčásti poskytnuta, neboť žalovaný poskytl informace o úřední osobě, a informace podle bodu 2) žádosti byla odmítnuta. Zatímco žalovaný ve svém rozhodnutí žádost ve zbývajících částech bodu 1) žádosti odmítl, krajský úřad, který rozhodoval o odvolání žalobce, jeho postup přehodnotil a odstranil z rozhodnutí žalovaného výrok, kterým byla zbývajících částí bodu 1) žádosti odmítnuta, neboť měl za to, že žalovaný poskytl i tyto informace, když zdůvodnil, proč jimi nedisponuje. Postup krajského úřadu však je v rozporu s § 15 odst. 1 InfZ, který v případě, že povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví a žádost ani neodloží, za jediný správný postup považuje vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti. Za poskytnutí informací tak nelze považovat odůvodnění toho, proč povinný subjekt požadované informace nemá, a tudíž je nemůže poskytnout. Takovéto odůvodnění však má být součástí odůvodnění rozhodnutí, kterým se žádost v rozsahu neposkytnutých informací (i jen částečně) odmítá. Nevydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace za situace, kdy dle povinného subjektu požadované informace neexistují, nepředstavuje pouhé formální pochybení, neboť ve svém důsledku brání meritornímu soudnímu přezkumu postupu povinného subjektu.
26. K pravomocnému odmítnutí zbývajících částí bodu 1) žádosti tak nedošlo, a lze tedy žalobci přisvědčit v tom, že předmět jeho žádosti o informace dosud nebyl plně vyčerpán, přičemž tuto nečinnost je třeba s ohledem na zákonnou úpravu připsat na vrub žalovanému, byť ji nezavinil.
27. Z výše uvedených důvodů soud posoudil žalobu jako důvodnou a v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému v předmětném řízení vydat ve věci meritorní rozhodnutí ohledně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dosud nevyřízené části žádosti o informace, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku, která je stanovena jako základní lhůta k poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ. Vydáním rozhodnutí lze v této věci rozumět i poskytnutí informací.

28. Žalobcem navrhované důkazy všemi listinami i výsledkem žalobce soud neprovedl pro jejich nadbytečnost či chybějící relevanci k předmětu řízení. Důkazy navrhované v části II. a III. žaloby, tedy k provozu pilařského závodu „Pila Kovářská“ a důvodům pro podání žádosti, soud s ohledem na předmět řízení, kterým je nečinnost žalovaného při poskytování informací dle InfZ, považoval za nadbytečné. Důkazy označené jako P35-P37 a P29 jsou součástí předložené spisové dokumentace. Výslech účastníka – žalobce pak soud považuje za použitelný pouze výjimečně (viz § 64 s. ř. s. ve spojení s § 126a a § 131 o. s. ř.). Žalobce měl možnost všechna tvrzení, která považoval za podstatná, učinit součástí své žaloby.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě § 60 odst. 7 s. ř. s., podle kterého platí, že jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 2 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu.
30. Soud tedy žalobci, který měl ve věci plný úspěch (a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by mu tak svědčilo právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení), nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představovaly požadovaná odměna advokáta a režijní paušál. Přihlédl přitom k důvodům zvláštního zřetele hodným, které spatřoval v kontextu rozhodované věci, ve které se žalobce Ing. T. W. zastoupený advokátem JUDr. Janem Walterem domáhal poskytnutí informace ohledně vyřízení stížnosti, kterou podal JUDr. Jan Walter. Žalobce se tak domáhal informace, která (resp. jejíž nevyřízení) mu s největší pravděpodobností byla známa. Z logiky věci největší zájem na vyřízení své stížnosti však měl JUDr. Jan Walter, který měl možnost se ho domoci jiným způsobem, který žádostí podle InfZ nelze obcházet. Požadování informací, kterých se lze domoci jiným způsobem, prostřednictvím žádosti o informace dle InfZ, je podle soudu v rozporu s účelem právní úpravy svobodného přístupu k informacím a zdejšímu soudu, ale i Nejvyššímu správnímu soudu se jeví být nelogické a samoučelné (srov. například bod 25 odůvodnění jeho rozsudku ze dne 30. 6. 2022, č. j. 5 As 201/2020-32).
31. Nelze dále odhlížet ani od kontextu celé rozhodované věci „Pila Kovářská“, tedy od dalších kauz, o nichž je soudu z úřední činnosti známo, že v nich žalobce a jeho právní zástupce aktivně vystupují (v současnosti soud eviduje přes 50 žalob žalobce a přes 80 žalob Mgr. S. W.). Právní zástupce zastupuje žalobce, případně Mgr. S. W. v obdobných řízeních opakovaně. Všichni tři uvedení jsou v příbuzenském poměru, jak je soudu známo i z jejich podání např. ve věci vedené pod sp. zn. 15 A 46/2019.
32. Soudu je též známo, že žalobce zastoupený stejným právním zástupcem jako v nynější věci vedl či stále vede řadu soudních sporů před správními soudy, a to se správními orgány, od nichž požadoval pokaždé poskytnutí informace dle InfZ. Jedním z těchto tímto způsobem zatížených správních orgánů je například Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem, u níž bylo podle jejího vyjádření ke dni 3. 6. 2020 evidováno 176 podání od žalobce, Mgr. S. W. a JUDr. Jana Waltera. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 15 A 130/2019-74, vyplývá, že uvedená trojice podala k Ministerstvu pro místní rozvoj od roku 2015 celkem 1 042 podání.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

33. Obdobná situace je i u dalších správních soudů, např. lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2019, č. j. 14 A 80/2019-34, kde je uvedeno, že žalobce, případně Mgr. S. W., oba vždy zastoupeni právním zástupcem JUDr. Janem Walterem, jen v průběhu měsíců ledna až dubna 2019 podali v této věci u správního orgánu celkem osm žádostí o poskytnutí informací podle InfZ, přičemž těmito žádostmi vždy usilovali o sdělení, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s dřívějším podáním (žádostí o prošetření způsobu vyřízení stížnosti) právního zástupce žalobkyně, a že Ministerstvo pro místní rozvoj jen za období ledna až května 2019 eviduje na 250 podání výše uvedených osob. V tomto rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že „*skutečným motivem žadatelů není kontrola veřejné moci prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím, ale šikanózní postup, kterým tyto osoby sledují personální a časové zatížení žalovaného.*“
34. Pokud jde o žalobce, soudu je známo, že vedl či stále vede taktéž celou řadu obdobných soudních sporů před správními soudy. Jedná se například o žaloby projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 15 A 151/2017, 15 A 216/2017, 15 A 232/2017, 15 A 240/2017, 15 A 250/2017, 15 A 24/2018, 15 A 42/2018, 15 A 45/2018, 15 A 74/2018, 15 A 75/2018, 15 A 82/2018, 15 A 151/2018, 15 A 161/2018, 15 A 182/2018, 15 A 193/2018, 15 A 224/2018, 15 A 27/2019, 15 A 28/2019, 15 A 29/2019, 15 A 46/2019, 15 A 48/2019, 15 A 49/2019, 15 A 63/2019, 15 A 72/2019, 15 A 87/2019, 15 A 88/2019, 15 A 89/2019, 15 A 102/2019, 15 A 103/2019, 15 A 104/2019, 15 A 108/2019, 15 A 133/2019, 15 A 137/2019, 15 A 140/2019, 15 A 144/2019, 15 A 145/2019, 15 A 148/2019, 15 A 151/2019, 15 A 163/2019, 15 A 24/2020, 15 A 26/2020, 15 A 27/2020 či 16 A 4/2021.
35. Žaloby, jimiž žalobce napadá postup správních orgánů při vyřizování žádostí dle InfZ, jsou dále evidovány např. u Městského soudu v Praze, a to pod sp. zn. 3 A 174/2017, 5 A 209/2017, 11 A 129/2018, 11 A 213/2018, 14 A 106/2018, 3 A 98/2018, 5 A 174/2018, 8 A 35/2018, 9 A 191/2018, 9 A 211/2018, 6 A 67/2019, 10 A 100/2019, 10 A 165/2019, 14 A 80/2019, 8 A 16/2019, 9 A 89/2019, 11 A 7/2020, 11 A 15/2020, 14 A 48/2020 či 17 A 50/2020.
36. Soud proto uzavírá, že jeho úkolem je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům, a nikoliv napomáhat některým osobám k tvorbě zisku na úkor protistrany, kterou tyto osoby systematicky zahlcují podáními, a to evidentně s očekáváním, že při vyřizování těchto podání dojde v některých případech k prodlení či formálně chybnému postupu, proti němuž budou následně brojit žalobou. Nejvyšší správní soud užívá zobecňující označení takových osob jako osob vedoucích „spor pro spor“, a nikoli pro získání informace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2015, č. j. 8 As 182/2014-12).
37. Podanou žalobou nebyl sledován cíl, k němuž je soudní řízení určeno (vydání požadovaného rozhodnutí), ale naopak jeho cílem bylo primárně generovat náklady soudního řízení na úkor žalovaného. Žalobci proto soud přiznal pouze právo na náhradu odpovídající výši zaplaceného soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. června 2023

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.